

Egy mesébe illő karrier

Anton Molnár kiállítása Budapesten

Anton Molnár, azaz Molnár Antal világhírű magyar festőművész először mutatta be Magyarországon műveit márciusban a Budai Várban található Secco Galériában. A kiállítást Rockenbauer Zoltán kulturális miniszter nyitotta meg. A Párizs melletti Fontainebleau-ban élő és alkotó festő – akit egy olasz lap a 2000. év Leonardójának titulált – modelljei között megtalálhatóak a kifutók sztárjai, mint Cindy Crawford vagy Adriana. Képein még meg sem szárad a festék, máris több gyűjtő versenyez azokért. New York-ban, Szingapúrban, Párizsban és Tokióban állítják ki minden évben festményeit, híres szállodák halljait díszítik freskói. Molnár Antal mesébe illő karrierje – mint számos más magyar művészé – hazáját elhagyva, külföldön kezdődött meg. Budapesten a képzőművészeti főiskola elvégzése után lemezborító plakátokat tervezett, ám álmával, a festészettel nem tudott eleget foglalkozni. 1988-ban feleségével úgy határoztak, hogy Franciaországba költöznek, két kisgyermekükkel felkerekedtek, s Burgundia, Dijon felé vették útjukat.

Persze nem vált rögtön ünnepelet művésszé, kitérkezésük után egy évig a Porsche-nak készített reklámfotókat. Ám 1989-ben megrendezhette első kiállítását új lakhelyén, Dijonban.

A tárlat szép sikert aratott, s több gyűjtő is felfigyelt a fiatal művészre. Az egyik első vásárlója egy, a helyi bankban dolgozó hölgy volt, akit megragadott festészete. Több mint

Anton Molnár: Ónarckép

10 év után egy japán múzeum felkereste az asszonyt, s az akkori árnak majd' százszoros értékét kínálta a műért. Ám nem adta el, döntését azzal indokolta, hogy a kép már az élete része, s nincs az a pénz, amennyiért elvihetnék tőle. Anton Molnár számára ez – mint mondta – minden elismerésnél többet ér.

Az első kiállítás után fényesen ívelt felfelé karrierje. Bemutakozása után egy évvel, 1990-ben Párizsban a Grand Palaisban megrendezett *Régiségkereskedők Biennáléján* és Joigny-ban állított ki, s ugyanabban az esztendőben az első „külföldi” meghívásnak eleget téve, Svájcban, Morges-ban rendezte meg tárlatát. Majd következett Cannes, Luxembourg, 1993-ban pedig az Egyesült Államok: a Los Angeles-i Galerie Michael. Ezután újabb kontinenst hódított meg, 1995-ben Hong-Kongban, 96-ban pedig a szingapúri Opera Gallery-ben állított ki. 1996-tól

minden évben rendezett tárlatot Párizsban és Szingapúrban, ám ezek mellett újabb meghívások érkeztek: 96-ban Miami-ból, 98-ban Tokióból és az olaszországi Como-i tónál található Villa d'Este-től, 99-ben Genfből, 2000-ben pedig New York-ból.

Legutóbb, 2001 decemberében New York-ban állított ki. Mint mondta, a galéria tulajdonosa bizonytalankodott az azzal kapcsolatban, hogy a szeptemberi események után rendezzen-e nagyszabású kiállítást és megnyitót. Ám a város polgármestere arra biztatta, szükség van erre az eseményre, hiszen Anton Molnár festészete optimizmust áraszt és örömet kelt az emberekben, amiből most nagyon sok kell... A művész saját festését határozza meg: átmenet a régi technikák és a modern vizualitás között, nyelvezete a korszakok és az ízlések egyesítése. Leginkább az új figuratív

irányhoz tartozik. Ám kereteire, melyek a vászon részei, történeteket, anekdotákat ír, melyek inspirálták az alkotás során, imígyen festményei részben absztraktok.

Az egyre gyakoribb jelenséggel szemben ő soha senkivel nem kötött exkluzív szerződést, az ugyanis azt vonhatná maga után, hogy beleszóljon művészetébe, ő viszont teljesen szabad akar maradni, csupán saját gondolatai által vezérelt alkotásokat létrehozza.

Az eredetiség nemcsak művészen, hanem személyiségében is felfedezhető – többek között a saját maga által „koreografált” kiállítás-megnyitók is erről tanúskodnak. A hagyományos, lökdösődős, hangzavaros, pezsgőzős kavalkádot megunva úgy döntött, hogy lehetőséget biztosít a megnyitón megjelentek számára is, hogy nyugodtan, kizárólagosan a képekre koncentrálna nézhessék meg az alkotásokat. Így volt ez Budapesten is: a helyszínen megtekinthető festményeket egyenként vitték be a színpadra, majd leplezték azokat, így minden egyes műnél más-más zenét hallva – amely a festőt az alkotás közben inspirálta – pár percig elmélyedhetett mindenki a művekben.

Anton Molnár több freskója is megcsodálható szerte a világban, így a franciaországi Alcatel központ főbejáratánál és a Mauritius-szigeteken található Royal Palma luxus-szálloda halljában is látható a művész falfestménye.

Gyűjtői között megtalálható Reiner monacói herceg, a franciaországi Fournier gyógyszergyár tulajdonosa, akinek gyűjteményében Raffaello és több más hasonlóan nagy mester mellett kapott helyet a magyar művész, de fontos megemlíteni a Leading hotels különböző szállodáit, amelyekben ugyan-

csak látható egy-egy Anton Molnár kép. Jacques Chirac is rendelkezik egy alkotásával, bár igaz, arra nem az elnök licitált, a festményt – melyen a párizsi Deux Magôts kávéház egy szegletét ábrázolta Ady kinyitott verseskötetével, a Párisban járt az ősz című vers egy részletével – Anton Molnár ajándékozta neki, megköszönve ezzel azt, hogy Chirac elnök kezdeményezésére létrejött tavaly a magyar kulturális évad Franciaországban.

A művész újabb alkotásai közül a budapesti kiállításon 16 festmény látható, a válogatás címe: Márcusi Naptár. A Secco Galériába belépve képes utazási naptárral találkozhatott a szemlélő: 16 kép, mely különböző nagyvárosok egy-egy – a művész számára jellegzetes, vagy épp meglepő – pillanatát

mutatja meg az elmúlt 14 év élményei alapján. Így látható volt egyebek mellett Anton Molnár Londonja, Párizsa, Szingapúrja vagy Mauritius-szigeteke. A festmények: Márciusi naptár, Art. Don London, Angelina, Cuba Libre, Üzenet a távolból, Iszik-e Maga szakét, Szivarpa-uz a műteremben, Czifra tavasz, Unikum a Föld körül, Como-i lány, Levél és Levelek, Hajrá (abstrait naturalisme), Zsuzsa néni kottái, Walk on Broadway, Flora és a Zsozsoba fürdő, Megérkeztem New York-ba. A helyszínen ezek mellett megtekinthető volt néhány, a művész korábbi munkája közé tartozó rajz, festmény. A kiállítást a Maklár Artworks szervezte.

andrás

Anton Molnár: Márciusi Naptár

Anton Molnár